

# РЕШЕНИЕ

№ 38533

гр. София, 20.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕД  
ЧЛ

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **8149** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ася Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Ц. С. Р.-Д. ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 17, подадена чрез адв. А. М., съдебен адрес: [населено място], [улица], против решение № 2094 от 09.06.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 4775/ 2025 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 2 от 20.01.2025 г., издадено от Началника на 09 Районно управление (РУ) на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на основание чл. 257, ал. 1 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) на Ц. С. Р. - Д. е наложена глоба в размер на 100 лева за нарушение по чл. 4 от ЗМВР. Релевираните с жалбата касационни основания са за нарушение на закона и съществени нарушения на процесуалните правила - чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК във връзка с чл. 63в ЗАНН. Сочи се неправилно квалифициране на „битов спор“ като саморазправа. Соци се, че касационният жалбоподател е с увреждане на рамото и ключицата, с оглед на което не може да става дума за саморазправа. Подробни съображения са изложени, че в конкретния случай Ц. С. Р.-Д. е посетила магазин, находящ се на ул. „367ма“ № 78 в качеството си на пълномощник на дъщеря си, която е собственик на същия магазин и е поискала от лицето А. А., който няма сключен договор за наем за ползване на процесния магазин, да напусне, в този смисъл се твърди, че Ц. С. Р.-Д. не е

дължала изпълнение на полицейско разпореждане, същата се е намирала на законно правно основание в магазина на дъщеря си, а А. А. е следвало да бъде изведен от полицията. Сочи се нарушение на разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Иска се от съда да отмени оспореното решение на СРС и потвърденото с него НП. Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание пред Административен съд София – град касационният жалбоподател се явява лично и с адв. М., който поддържа касационната жалба. Допълнителни съображения излага в депозираните по делото писмени бележки. Претендира присъждане на разноски съгласно списък, който представя.

Ответникът Началник на 09 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител юрк. А., оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с нея касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК провери изцяло съответствието на решението с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според фактическите установявания на въззивната инстанция на 06.01.2025 г., около 15:30 часа в [населено място], свидетелите В. Е. П. – актосъставител и М. С. Й. – присъствал при установяване на нарушението и съставяне на акта, били изпратени от ОДЧ на адрес в [населено място],[жк]на ул. „367-ма“ по подаден сигнал за възникнал скандал от А. А.. На място полицейските органи установили две лица, едното била Ц. С. Р. - Д., която настоявала А. А. да се изнесе от помещение на партерния етаж на жилищна кооперация, а той се противопоставял, тъй като заявявал, че е предплатил наем за имота и ще остане именно до срока, за който си е платил. Никоя от страните не представила договор за наем или доказателства за плащане на наемна цена. На двамата било разпоредено да преустановят да се саморазправят, но те не престанали и затова им бил съставен протокол за полицейско предупреждение по чл. 65 от ЗМВР. След връчването на протокол на всеки от тях те продължили всеки да настоява на своето, като Ц. С. Р. - Д. влязла в помещението и искала да започне да изнася вещите на А. А.. На същата било разпоредено устно да преустанови саморазправата и да спазва предупреждението от протокола, но това не станало. А. А. също не се съобразил с предупреждението от протокола, продължил да

настоява, че няма да си изнесе вещите и да напусне имота, във връзка с което също му било издадено устно разпореждане да преустанови саморазправата, което не изпълнил. Полицейските органи докладвали за случая на ОДЧ, след което отвели Ц. С. Р. - Д. и А. А. в 09 РУ-СДВР, където били задържани и срещу тях били съставени АУАН за неизпълнение на устно полицейско разпореждане, които им били връчени. Въз основа на АУАН на Ц. С. Р. - Д. е издадено оспореното НП, с което на основание чл. 257, ал. 1 от ЗМВР ѝ е наложена глоба в размер на 100 лева за нарушение по чл. 4 от ЗМВР.

Въз основа на така установената фактическа обстановка въззивният съд е обосновал извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано.

Решението е правилно.

Фактическата обстановка, след анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал - показанията на свидетелите и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН, е правилно установена по делото от Софийски районен съд, като не е допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на събиране и преценка на доказателствените материали по делото или такова, довело до ограничаване процесуалните права на страните в административнонаказателното производство.

Правилно първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касационният жалбоподател е нарушила чл. 4 от ЗМВР, съгласно който държавните органи, организациите, юридическите лица и гражданите са длъжни да оказват съдействие и да спазват разпорежданията на органите на МВР, издадени при или по повод осъществяване на определените им със закон функции. Така установените по делото обстоятелства мотивират извода, че е осъществен фактическият състав на нарушението по чл. 4 от ЗМВР.

Правомощията на полицейските органи са уредени в Глава Пета, Раздел I-ви на ЗМВР. Сред тях е издаване на полицейски разпореждания, предмет на уредба в чл. 64 от ЗМВР. Съгласно чл. 64, ал. 1, изр. 1 от ЗМВР полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции, като полицейските разпореждания се издават писмено. Разпоредбата на чл. 64, ал. 2 от ЗМВР предвижда, че при невъзможност да се издадат писмено разпорежданията могат да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят. Съгласно чл. 64, ал. 4 от ЗМВР разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение или застрашават живота или здравето му. В случая полицейски служители са били изпратени на място по сигнал за възникнал скандал и в изпълнение на възложените им функции и съобразно правомощията им по чл. 64, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР са издали разпореждания до Ц. С. Р. – Д. и А. А. да преустановят да се саморазправят по повод на наемно правоотношение, чийто смисъл е бил разбираем за лицата, за които се отнасят. Неоснователно е възражението за недоказаност на административнонаказателното обвинение. Във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че другите събрани по делото

доказателства не само не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив - я потвърждават, правилно въззивният съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин. От кредитираните с доверие показания на свидетелите по категоричен начин се доказва, че на посочената в НП и АУАН дата и място касационният жалбоподател е отказала да изпълни устно полицейско разпореждане, конкретно по съдържание и ясно по смисъл - да не се саморазправя с лицето А. А. и спорните въпроси да решават по законоустановения ред. Установено по несъмнен начин е и неизпълнението от нейна страна на така разпореденото ѝ, предпоставило и задържането ѝ от полицейските органи. В конкретния случай отправянето на устното разпореждане от полицейските органи е било свързано с именно с функциите им да следят за опазване на обществения ред и охраната на същия, по този повод и са извършили проверката на адреса след подаден сигнал за скандал, поради което изпълнението на разпореждането е било задължително за касационния жалбоподател. Не е било спорно, че е издадено устно полицейско разпореждане. Разпореждането черпи своето законово основание в правомощията на контролните органи, разписани в нормите на ЗМВР и правилника за приложението му. Разпореждането изхожда от орган на МВР, т.е. компетентния такъв, било е дадено недвусмислено и правомерно и касационният жалбоподател не е имала основание да му се противопостави и да него изпълни. Отказът ѝ да преустанови агресивното си поведение съгласно разпореденото ѝ и продължаването на действията от нейна страна също са факт, категорично доказан от свидетелските показания по делото. И това нейно поведение безспорно сочи неизпълнение на устно разпореждане на полицейски служител. Като не е спазила така даденото ѝ разпореждане Ц. С. Р. - Д. е осъществила състава на вмененото ѝ нарушение на чл. 4 от ЗМВР. От фактическа страна описанието на нарушението в АУАН и в НП е безпротиворечиво – не е изпълнено устно разпореждане за прекратяване на възникналия скандал с А. А.. Както в АУАН, така и в НП изрично е посочено, че Ц. С. Р. - Д. не е изпълнила устно отправено полицейско разпореждане и по този начин е нарушила чл. 4 от ЗМВР. Дотук изложеното мотивира извод за неоснователност на наведеното с касационната жалба възражение за допуснато нарушение на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

Допълнително представените от касационния жалбоподател в хода а касационното производство доказателства не водят до обратния извод. Представени са диплома за висше образование на Ц. – Р. Д., ЕР на ТЕЛК и болничен лист, които са неотнормими към спора. Процесното нарушение е особено укоримо, тъй като възпрепятства упражняването на правомощията на полицейските служители и нарушава обществения ред. Няма легално определение в ЗМВР за понятието „обществен ред“, но най-общо то трябва да се разбира като установените в държавата обществени отношения, основани на правовия ред и морала, които определят поведението на хората в процеса на обществения живот. В същото време да не се нарушава общественият ред и да се спазват законите в Република България е общо задължение за всички граждани. Ирелевантен е съществуващият спор между Ц. С. Р. – Д. и А. А. относно правното основание за ползване на процесния недвижим имот, който подлежи на разрешаване по друг процесуален ред, още повече, че в конкретния случай конкретни документи не са представени от двете лица.

Касационната инстанция, в решаващия си състав, напълно споделя мотивите на районния съд за доказаност на извършеното нарушение, неговия автор и вина. Същото следва от доказателствената съвкупност по делото. Обстоятелствата, послужили като основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност, са ясно, изчерпателно и

безпротиворечиво отразени както в АУАН, така и в НП. При съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Посочената като нарушена правна норма съответства на изложените обстоятелства, нарушението правилно е санкционирано по чл. 257, ал. 1 от ЗМВР, според който се наказва с глоба от 100 до 500 лв. лице, което не изпълни разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление, санкцията е определена в нейния минимум, с оглед на което и настоящата инстанция приема, че НП е законосъобразно.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на страните.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. При отсъствието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 – 2 НПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

При този изход на делото на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 от ЗАНН на ответника по касация се следват разноси за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 130 лв. съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл. 144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ. Неоснователно е искането на ответника за присъждане на разноси за две инстанции, тъй като с оспореното решение на СРС Ц. Р. – Д. е осъдена да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното Административен съд – С. град, XII Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2094 от 09.06.2025 г., постановено по н.а.х.д № 4775/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3 състав.

ОСЪЖДА Ц. С. Р. - Д. ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР съдебни разноси по делото в размер на 130 (сто и тридесет) лева.

Решението не подлежи на обжалване.